

תקום טוב באמצע

מה היית עושה

ביום הלוויית חברך השנוא ביותר?

הגוונים של הכס-בריטונים, לעומת זאת, כל מילה היוצאת מפיו ברורה ונקיה להפך. כל הופעתו אומרת אינטליגנציה רבת, תרבות, ורומות על כך שפלג הוא אחד המעטים הזכאים בארץ הזאת להרחיח את לחמם ממקצוע המשחק.

ועוד פרק קטן: אחת ההפתעות הצפויות לך כשאתה מתוודע אל פלג, ומנסה לדלות

שחקן פלג

הבוגד נהרג בשליש הראשון

ממנו מערכות על עצמו, כשחקן, היא הצניעות (היחסית) שלו: "נסעתי לפריס כדי להשלים את העבודה על הסרט וזוהו של יהודי. שם הכרתי מישהו, שהכיר מישהו שהיה סוכן-סרטים. הוא הכיר מי שהו בלונדון שחיפש מישהו לתפקיד-מישהו באיוו הפכה מדרגה ג' של סרט-מתח בשם מחתרת. נסעתי ללונדון, קיבלתי את התפקיד, וזה איפשר לי לשבת ולראות תיאטרון בלונדון במשך כמה חודשים. זו היתה המעלה העיקרית של הסרט. כשהציגו אותו בתל-אביב, בקולנוע תמר, התביישתי כל-כך, שלא סיפרתי לאף אחד. כפי הנראה, גם אף-אחד ממכרי לא זיהה אותי. הייתי הבוגד שנהרג כבר אחרי ה-שליש הראשון של הסרט..."

ובעצם, הנגע הזה כבר היה במשפחה. משם יצאו דודנים ללהקת עינבל ולחבורת האש. אחיו, שגר באמריקה, עודד איתו. הוא הלך למעודני ג'ז בחילג'י, היקסס ונישאר נסוע במי קומו.

שרעבי

הוא התאהב בי גודי קולינס ובסטי מון וגרפונקל, אך את לחניו שלו איש לא זכה ל-טמוע. הוא התבייש להציע אותם.

בדעו את ה-חללים. כשלהקת כרמון ערכה את סיור הניצחון המפורסם שלה, אחרי מלחמת ששת-הימים, שובץ בהופעה, מספר שלמה צת, "אילן של הצמד אילן ואילנית, שגם הם הופיעו אז: "היינו יחד עם החלונות הגבוהים ועם יפה ירקוני. את ההופעה קיבלו בוועדות מעורבות. אבל את האטרקציה של ביעז, מגנן על שני חללים בבת אחת, את זה בלעו כולם."

מאז, קיבל בועז קצת אומץ. זה בא, בדרך כלל יחד עם ההצעות. שלמה צת פרש עליו את חסותו, וכבר הפך את חופשי ומאושר ללהיט, עם אילנית. את פאמלה שלחו לפסטיבל שיריעם בארלנד. בחודש נובמבר כבר מוזמן בועז עם אילן ואילנית לסיר במערב-אפריקה לפי יוזמת משרד-החוץ.

ואם מותר להתנבא — רינגווי, שיר חדש שהקליטה אילנית בעברית ושקילטי בועז באנגלית, יהיה המלך הבא של המיצעד.

אמנות

פופ

על אנשים

וכפתורים

כל מי שמתמצא כיום בעולם הפופ, יודע שהדרך להצלחה נסללת על-ידי כשרון. ייתכן שאפילו נתונים טכניים כמו קול יפה או אוויר-מוסיקלית הם בעלי חשיבות מסוימת. אבל, מעל ומעבר לכל דבר אחר, הסוד להצלחה במיצע-הפופ-מוזיקלי, אם לא בארץ, אז לפחות בעולם, הוא — ה"סאונד", "הצליל המיוחד" של כל שיר. ובשטח זה, בדיוק, נפתחו לפני פיומנאר ישראל, שהרגישו את עצמם מקוּסחים בארץ צמ המפגרת, אופקים חדשים וחשובים מי אוד: מיפעל בשם גארט, אשר התמחה עד עתה בייצור מערכות-הגברה לכל-רגיניה, פתח, לאחרונה, אולפן-הקלטה מלא וודוש בציוו, אשר יקסום לכל להקת-קצב ראויה לשמה.

הקול האנושי והכפתור הנכון. אבל כל המתקנים והכפתורים (ויש הפתור רים, ברוך השם) הם כאין וכאפס בהשגחה לכנס היקר ביותר של האולפן, נכס בדר מותו של בחור צעיר, בשנות העשרים המוקדמות שלו. שמו: ריצ'ארד גולדבלאט. הוא, יהודי שהגיע מאנגליה לאחר שעבד שם עבור חברת פאיי, והקליט להקות כמו הקינגס, לד צ'פלין, הומר דונובן, ולהבדיל, התמורת הסימפוניית מלונדון.

אם שואלים את ריצ'ארד מה שונה בין העבודה שם לעבודה כאן, הוא מתקשה רק בקביעת סדר הדברים. כי הבודלים, ישנם, ובשפע.

למשל, גם בארץ מדברים על "סאונד" אבל בה בשעה שבאנגליה יודעות להלך קות בדיוק מה הן רוצות להפיק בעזרת האמצעים הטכניים, הרי בארץ, הן עדיין ירוקות בשטח.

ריצ'ארד מספק כאן הצעות למכביר.

מקליט גולדבלאט

קוסמטיקה לקול האנושי

מאחר וניסיון כבר רכש בשפע, הרי זה עובדים עימו שמהים לשמוע איך אפשר להוציא קולות שונים ומשונים, צלילים אל-טבעיים ומזורים. הקול האנושי מקבל את הקוסמטיקה המתאימה מן הכפתור היכון. **ייצוא של הקלטות.** הבעל-האחר? העיבודים. קשה לומר שכותבים בארץ במי ייוחד להקלטות, או תוך ידיעה ברורה של האפשרויות הטמונות באולפן-ההקלטה. רי מזור שמכל ההקלטות ששמע ריצ'ארד מי תוצרת-הארץ התרשם רק משתיים: הבלאדה של מירי אלוני מתוך חזונה ושלומיק, ושירו של בועז שרעבי פאמלה, אבל אך ורק בביצועו שלו.

האם יש תקנה לשיפור המצב? בחיאי, הרי לשם כך קם האולפן. וזה אינו אלא צעד ראשון בחברת-ההפקה שתציע קלטות פיומנים, להקות וזמרים ישראלים — לארץ. וכל המשפר — יבורך.

פאמלה נוסעת

לאירלנד

היא הנערה המפורסמת ביותר בישראל, אם לשפוט לפי מישמע-אוזניים. המישה שבועות במיצע-הפיומנים — מקום מסי

(המשך מעמוד 25)

שלך הוא המיקצוע הכי גועלי בעולם. העיתונאי ממשיך להיות גועלי. האם יש קשר בין ההופעות שלך בזורה לבין ה-חוב שלך לשמואל צמח?

"אני אוהב את שמואל צמח", אומר אדי. "הסכמתי להופיע בשבילו רק בגלל שהוא סידר לי הופעות צה"ל. אני אוהב את צה"ל. נכון שהיו גם קצת הופעות מיסחריות. אחרי הכל, הוא צריך להרחיח את המבין את זה. אבל אחרי כן לא יכולתי לבוא, והוא הפסיד כסף. ברור ש-אני צריך לפנות אותו. אילו אני הייתי ש-שופט, הייתי פוסק לו אפילו סכום יותר גדול. איך שלא יהיה, בשבילי זאת לא בעיה לשלם. רק לפני חודש מכרתי שני סוסים בשני מיליון דולר — אז זה זה בשבילי 8000 דולר?"

די נראה

מונולוג הארוך. הוא נוטל את כוס ה-ויסקי השישי, מתחיל לדלג במרחבי ה-לובי. חברתו הבלונדית, שנכנסת באותו רגע למלון, זוכה לחיבוק חם. "אני אוהב אותה!" מצהיר אדי בלהט, בין דילוג ל-מישנה. "היא אולי לא כל-כך יפה בפנים, אבל יש לה גוף לא נורמאלי. גם בתי משוגעת עליה. וגם אשתי."

כל יום אני מטלפן לאשתי ומספר לה שאני אוהב אותה. גם היא אוהבת אותי, אבל היא רוצה להתגרש. מה אני יכול לעשות? זה נורא בשבילי אחרי 28 שנה. המחשבה המרה על הגירושים מחזירה את אדי אל השולחן. הוא נראה עייף, סחוט. מדוכא. "אני שונא את המלון הזה", הוא אומר בפתאומיות. "אין כאן מיוזג-אוויר, אין אמבטיה. אני שונא גם את זורבה."

אכן — מדוע באמת גר אדי הגדול ב-מלון בתיים? האם במלון שרתון אין מספיק רוח? מה הקשר בין חובו של אדי לשמואל צמח — לבין הופעותיו ב-זורה? ואם אין קשר, כפי שטוען אדי — מדוע הופיע לפתע שמואל צמח במלוננו של

אדי, כמה דקות לפני צאתו להופעה? ועוד: מדוע אדי עושה סרטים מיסחריים בטהראן? מדוע הוא מופיע בכלל בארץ — לאחר שסירב להופיע בצרפת באולמות-פאר כמו אוילמפיה? האם ייתכן שאדי הגדול זקוק לכסף?

שמואל צמח אינו מסוגל לענות על כל השאלות המיסטריות האלה: "אני לא יודע מדוע הגיע אדי לארץ. לא איכפת לי מה הוא יעשה בשביל להחזיר לי את החוב? מצידי הוא היה יכול להישאר בבית — ה-עיקר שאקבל את מה שמגיע לי. אני נגש עם אדי לעיתים קרובות בגלל שאני מתחבב אותו. משפט תביעה כזה, יכול גם לקשר בין אנשים — אם הם נחמדים."

לכד הופעתו

מראייה לשמה, בביקורו בישראל, קונה דירה ירושלים, נפגש עם זאב בירגה, מ-המחלקה לעידוד הסרט הישראלי במשרד ה-מסחר והתעשייה, קושר קשרים מיקצועיים עם אנשי קולנוע ישראלים, מבלה, לאחר הופעתו, בפאב ובסיפאניס.

מה שמוכיח, כי כמו למי קושן הגדול, הוא שומר על עצביו ומסכת הברול החז-כנית שלו גם בשעות הקשות.

1 (בעברית ובאנגלית). היא מקורית, וארצי-ישראלית במיוחד. אפילו ממוצא תימני, שלושה דורות ב-ארץ. אבל היא גם בינלאומית. מדברת אנגלית, ומצלצלת קצת כמו נערתו של חוזה פליסיאנו, הזמר הפורטוריקאני הדי-גול.

ובעלה המאושר, שגם כתב אותה וגם מבצע אותה, אינו נטרף אחרי הבינוי "חווה פליסיאנו הישראלית" שהדביק לו מעריציו, כי בועז שרעבי הוא מין מיוזג מקורי והדדפעמי של צליל מערבי ותבלר גים תימניים. הוא אינו רוצה בכותרים שאינם מגיעים לו.

אך יחד עם זאת, שואף להיות הוא עגמו יותר מכל דבר אחר. לכן, הוא מייע בהופעותיו: "אומרים עלי שאני מזכיר את פליסיאנו, אבל נראה אם פליסיאנו יכול לשיר בתימנית!"

ואו הוא מתחיל לשיר שיר ידוע של פליסיאנו, בדיוק ברגע שהקהל נהנה מן הדמיון הוא עובר ל"דרור יקרא", השיר התימני המסורתי.

אומרים שהוא מייילד. בועז שרעבי הוא תופעה. הוא מזכיר צועני, מוסיקאי נודד שאינו יודע על המוסיקה שוב-דיבר. ובכל זאת, יודע — הכל. המוסיקה היא בדמו.

חמים — מעולם לא למד. והוא כותב וכותב וכותב. לנגן — מעולם לא למד. והוא מתופף בתופים מחלל בחלילים ופר-רט בגיטרה. את קולו לא פיתח מעולם. יש אומרים שהוא מלל. אחרים טוענים שאם לשיר את בועז שרעבי, או שיהיה רק בועז שרעבי, לעלות על הבימה? הרי לך גולד.